

HALASI ZOLTÁN

Testvérvizsály

Faágra tűzve kancsítunk, tag nélkül, kosáremberek,
vagy vértócsában püffedt zsák, fekszünk az út két oldalán.
A hajdina ki fog nőni, a letiport rozs lábra áll,
ha idén nem, hát jövőre, ha akkor sem, majd mást vetünk;
muhart, kölest. A felvert sík a csatazajt kiheveri,
varázsszóra megélednek felperzselt falvak, városok.
Ha falu nem, fal épül majd: erőd, várkastély, bástyafok;
hálóterem, a nászágyon esőzni fog az ősi mag.
Fogan a mag, az úr felnő, urának húséget fogad;
feszes láncinge testhez áll, jogai és kötelmei.

Mező a test, a birtok csíp, az égen sérelem köröz;
ugat a falka megtorlás, ahol a bosszú, ott a jog.
Városra gróf, arra püspök, herceg és gróf püspökre ront.
Válaszban a viszontválasz, és így tovább; ördöggyolyó.
Ez elhajtja a jószágot, az felégeti a határt.
Ez követeket mérsárol, az megvakít rokonokat.
Egy vazallusi meghajlás, egy méltánytalan pajzsadó,
egy el nem foglalt örökség, egy nő vagy egy tehén miatt.

Asztalos koporsót díszít, egymást formálják harcosok.
Háború a jövő méhe, sarkantyúzva gyorsabb a ló:
hadar a kard, gerely röppen, sisak hasad, reped a vért;
rátámad újra, arcából kiszal egy jókora karéjt,
kanyarít az oldalából, már karja sincs, már lába sincs,
lerogy a ló lovasával, angyal valakit hazahív.
Kaszabolók, kaszaboltak, előretörés, visszakozz,
a sós szélben, vizes szélben elnehezülnek szárnyai.
Kalapra tűzve emberujj, emberszalonna hús dukát.

Szekérkonvoj, kordé jön-megy, rajta nyersbőr, vászon, ruha;
kifordított lakásbelső, felkoncolt has, a vagyonunk.
Ütközet alig, sok rablás, elkótyavetyélt városok.
Kályharostély, mozsár, mérleg, eke, üllő, vas gereben.
A hajdina kinőhet még, kölest vetünk a rozs helyett.
Gyertyatartó, tükkör, szőnyeg, olajlámpa, könyvtárnyi könyv.
Kancsít a test, zarándokút, körforgás, portya, semmiért.
Gurul tovább, világgá megy, amiért élt hét nemzedék.
Kétoldalt vér, alvó gyertya, tócsában mag, felnőtt a zsák.